

Nä in unta usean kerran.
Sitä aina kauhuissani
kavahtelin, kummastelin:

Korppi istui olkapäällä,
sivusilmin tuijotteli.
Hirvitti, hämäsi hirmu.
- Ja eiköhän tuo mokoma,
antoi iskun kuolettavan.
Luut rutisi, pää kolisi.

Siinä sitten hengetönnä
näin itseni valkeana,
kylmän, kalman kankeana.
Painajaisuni todella!

Mä seisoin takana portin.
Tuli vastaan harmaahapsi,
Pyhä Pietari olikin!
- Moikka sulle, vanha kuoma,
tuonne Taivaanko Tupahan?
Ukko pyyhki viiksiänsä,
partaa pitkää rapsutteli.

Sanat lausui, noin nimesi:
Et sä taivahan iloihin.
Pitäis olla ansioita,
paljon hienoja tekoja
varrella elämän matkan.
- Joten teepäs pellehyppy
tuonne kerrosta alemmas.
Soitan sinne Sarvipäälle,
lisää pököä pesähän!

Sinne päädyin akkaparka.
Hämymesta Helvetissä!
- Mutta taisi käydä tuuri,
vaihtui murheeni iloksi.
Siellähän ne tuttavani,
monet vanhat ystäväni
mulle heilutti käsiä:
Tule tänne, Pirkko-kulta!
Odottelimme jo sinua,
lähes tiesimme tulosi.
Kerro meille kuulumiset,
kuinka pärjää suomalaiset

katalassa maailmassa?

Oli vaikea kysymys!

Onneksi heräsin silloin!

Mutta jatkuu painajainen.

Monet kerrat mietiskelen:

Pärjäämmekö suomalaiset,

kiskotahan tuolta, täältä?

- Pääsenkö mä taivaasehen,

kun jo heiluin helvetissä?